

ИСАБЕЛ АЛИЕНДЕ ЕДНО МАЛКО ЧУДО

Превод от испански: Самул Франсес, 1996

chitanka.info

Семейство Боултън водело потеклото си от ливърпулски търговец, който емигрирал в средата на деветнайсети век с едно-единствено богатство — огромната си амбиция, и успял да направи състояние с помощта на флотилия от товарни кораби в най-южната и най-отдалечена държава на света. Боултън били видни членове на британската колония и, както толкова други англичани, напуснали острова, съхранявали своите традиции и език със самоотвержено упорство, докато смесването на кръвта им с тази на местните жители не прекършило тяхната надменност и не променило англосаксонските им имена с други, по-характерни за страната.

Хилберто, Филомена и Мигел се родили в апогея на преуспяването на Боултън, но с годините станали свидетели на западането на морския транспорт и на „изпаряването“ на значителна част от семейните приходи. Макар и вече не богати, съумели да запазят начина си на живот. Трудно можело да се срещнат трима души с толкова различен външен вид и характер, както тези двама братя и една сестра. На стари години индивидуалните им особености станали още по-изразени, но въпреки привидните противоречия в основното намирали съгласие.

Хилберто, надхвърлил седемдесетте, бил поет, с фини черти и снага на балетист, чието съществуване, чуждо на материалните лишения, било протекло между книги за изкуствата и антики. От тримата само той получил образованието си в Англия и годините, прекарани на острова, го белязали дълбоко. Запазил завинаги пристрастеността си към чая. Никога не се оженил, донякъде, защото не срещнал бледата девойка, толкова често появяваща се в младежките му стихове, а когато най-сетне се отказал от тази илюзия, вече било прекалено късно — ергенските навици се били вкоренили трайно у него. Обичал да се присмива на сините си очи, сламенорусите си коси и старинния си произход, твърдял, че почти всички Боултън били най-обикновени търгаши, които от толкова преструване, че са аристократи, започнали и да си вярват. При все това носел сака от туид с кожени кръпки на лактите, играел бридж, четял „Таймс“ с три седмици закъснение и култивирал иронията и хладната флегматичност, приписвани на британските интелектуалци.

Филомена, закръглена и простосърдечна като селянка, била вдовица и баба на няколко внуци. Отличавала се с голяма широта на

духа, която ѝ позволявала да помирява в себе си както англофилските приумици на Хилберто, така и факта, че Мигел ходи с продупчени подметки и разръфана яка на ризата. Винаги намирала сили да се погрижи за неразположенията на Хилберто или да го слуша как рецитира странните си стихове, а също и да подпомага несметните начинания на Мигел. Неуморно плетяла жилетки за по-малкия си брат, които той обличал веднъж или дважд и току подарявал на някой друг, по-нуждаещ се от него. Иглите за плетене, същинско продължение на ръцете ѝ, се движели в несекващ ритъм — едно постоянно тик-так, известяващо за присъствието ѝ и съпровождащо я неотклонно, като уханието на жасминовия ѝ одеколон.

Мигел Боултън бил свещеник. За разлика от брат си и сестра си бил мургав, нисък на ръст и почти целият покрит с черни косми, което би му придало вид на звяр, ако лицето му не излъчвало толкова доброта. Отказал се от предимствата на семейната къща още на седемнайсетгодишна възраст и се отбивал там само за да се види с роднините по време на неделните обеди или за да се подложи на грижите на Филомена в редките случаи, когато се разболявал по-тежко. Не изпитвал ни най-малка носталгия по удобствата от младежките години и въпреки пристъпите на лошо настроение смятал себе си за щастлив човек и бил доволен от съществуването си. Живее до общинското сметище в мизерен квартал, в най-отдалечените покрайнини на столицата, където улиците нямали нито паваж и тротоари, нито дървета. Домът му бил от дъски и ламарина. Понякога лятно време от пода излизали зловонни изпарения от газовете, процеждащи се под земята от натрупаната смет. Обзавеждането му се състояло от грубо легло, маса, два стола и книжни лавици, а стените били украсени с революционни плакати, тенекиени кръстове, изработени от политически затворници, скромни килимчета и покривки, везани от майките на безследно изчезнали, и флагчета на предпочитания от него футболен отбор. До разпятието, където всяка сутрин се причестявал сам, а всяка вечер благодарял на Бога за късмета, че е още жив, било окачено червено знаме. Отец Мигел бил от хората, белязани от могъщо чувство за справедливост. През дългия си живот бил поел върху себе си толкова чуждо страдание, че изгубил всякаква способност да мисли за собствените си болки, което, наред с увереността, че действа в името на Бога, го правело отчаяно смел.

Всеки път, когато военните нахлували в дома му и го отвеждали по обвинение за подривна дейност, се налагало да му запушват устата, защото дори с бой не успявали да му попречат да ги засипе с ругатни, примесени с цитати от евангелията. Толкова често бивал арестуван, толкова гладни стачки обявил в знак на солидарност със затворниците и толкова помощ бил оказвал на преследвани, че според теорията на вероятностите би трябвало да е умрял поне няколко пъти. Снимката му — седнал пред полицейски участък, с плакат, на който пишело, че там измъчват хора, била обходила целия свят. Не съществувало наказание, способно да го стресне, но не посмели да го включат като толкова други в списъка на безследно изчезналите, защото вече бил прекалено известен. Вечер, когато заставал пред малкия си домашен олтар, за да разговаря с Бог, сам се питал смутен дали единственият му подтик са обичта към ближния и страстното желание за справедливост, или действията му се диктуват и от сатанинско тщеславие. Този човек, в състояние да приспи едно дете с болеро или нощи наред да прекара буден, грижейки се за болни, не се доверявал на благородството на собственото си сърце. Цял живот се борил с гнева, от който кръвта му кипвала и избухвал в неудържими пристъпи. Питал се тайно какво ли би станало с него, ако обстоятелствата не му предоставяли толкова подходящи поводи, за да се поразтуши. Филомена живеела с постоянната мисъл за него, ала Хилберто вярвал, че щом за близо седемдесет години ходене по обтегнато въже на брат му не се било случило нищо чак толкова страшно, то нямало основание за безпокойство — ще рече, неговият ангел — хранител бил доказал своята ефикасност.

— Ангелите не съществуват. Те са плод на погрешно тълкуване на думи — възразявал Мигел.

— Не богохулствай, човече.

— Те бяха обикновени вестители, докато свети Тома Аквински не измисли цялата тази лъжа.

— Да не би да искаш да кажеш, че перото на свети архангел Гавриил, което почитат в Рим, е взето от опашката на някой лешояд? — смееше се Хилберто.

— Ако ти в ангелите не вярваш, значи не вярваш в нищо. Защо тогава все още си свещеник? Би трябвало да си смениш професията — намесвала се Филомена.

— Вече няколко века са пропилили заради спора колко от тези същества могат да се поберат на върха на карфица. Какъв смисъл от това? Не пилейте енергия заради ангелите, ами помагайте на хората!

Мигел постепенно губел зрението си и вече бил почти слеп. С дясното око не виждал изобщо, а с лявото — доста слабо, не можел да чете и му било много трудно да напуска своя квартал, защото се изгубвал по улиците. Все повече зависел от Филомена, за да отиде тук или там. Тя го придружавала или му изпращала колата си с шофьора, Себастиан Кануто, по прякор Камата, бивш затворник, когото Мигел бил измъкнал иззад решетките, за да направи от него нов човек, и който вече две десетилетия работел за семейството. Политическата вихрушка през последните години превърнала Камата в дискретен телохранител на свещеника. Щом само започнело да се мълви за протестен поход, Филомена му давала почивен ден и той се отправял към квартала на Мигел, снабден с тояга и с два бокса, скрити в джобовете. Заставал на улицата, изчаква свещеникът да излезе и тръгвал на известно разстояние след него, готов да го защити в ръкопашен бой или да го изведе на безопасно място, ако обстоятелствата го наложат. Мъглявината, в която живеел Мигел, не му позволявала да схване докрай тези спасителни операции, които биха го разгневили, защото би сметнал за несправедливо да разполага с подобна закрила, докато останалите манифестанти биват подлагани на удари, водни струи и сълзотворен газ.

Малко преди седемдесетия рожден ден на Мигел лявото му око пострадало от кръвоизлив и за броени минути той потънал в непрогледен мрак. Намирал се в църквата на нощна сбирка със съкварталците си и им говорел за необходимостта да се организират, за да възроптаят срещу общинското сметище, защото повече не се издържало да се живее сред толкова мухи и смрад. Мнозина от присъстващите не изповядвали католическата вяра, всъщност според тях липсвали доказателства за съществуването на Бог, дори напротив — личните им житейски страдания свидетелствали неопровержимо, че Вселената не е нищо друго, освен една свада, но и те смятали, че църковният храм е естественото средище на квартала. Кръстът, който Мигел носел окачен на гърдите си, представлявал за тях само дребно неудобство, една проява на екстравагантност от страна на стареца. Докато говорел, свещеникът по навик се разхождал, когато изведнъж

усетил как кръвта му заблъскала в галоп в сърцето и в слепоочията, а цялото му тяло се обляло в лепкава пот. Отдал го на разгорещения спор, изтрил с ръкав челото си и за миг затворил клепачи. Щом ги отворил, сторило му се, че водовъртеж го е завлякъл на морското дъно, осезавал само дълбокото си вълнение и петна — черно върху черно. Протегнал ръка, за да потърси къде да се облекне.

— Спря токът — казал, като си мислел, че това е поредният саботаж.

Приятелите му го наобиколили уплашени. Отец Боултън бил превъзходен другар и живеел сред тях, откакто се помнели. До този миг те вярвали, че е несломим — силен и мускулест мъжага, с гласище като на сержант и ръце на зидар, които се сключвали в молитвен жест, но в действителност изглеждали създадени за борба. Изведнъж разбрали колко е похабен, видели го свит и малък, едно дете, покрито с бръчки. Хор от жени започнали да налучкват първите лечебни мерки, накарали го да се изпъне на пода, положили мокри длани на челото му, дали му да пие топло вино, масажирали петите му; но нищо не помогнало, дори обратното, от толкова опипване болният вече не можел да диша. Най-сетне Мигел успял да изтласка хората от себе си и да се изправи на крака, готов да срещне лице в лице това ново нещастие.

— Загазил съм — рекъл той, без да губи спокойствие. — Моля ви, повикайте сестра ми и й кажете, че съм в беда, но не съобщавайте подробности, за да не се тревожи.

Начаса се появил Себастиан Кануто, мрачен и немногословен както винаги, за да предаде, че госпожа Филомена не е в състояние да пропусне поредния епизод от телевизионния сериал, но изпраща по него малко пари и кошница с храна за хората.

— Този път не става дума за това, Кама. Струва ми се, че ослепях.

Мъжът го качил в автомобила и без да разпитва, го превел през целия град до дома на семейство Боултън, извисяващ се с цялата си елегантност на сред един парк, малко поизоставен, но все още с господарски вид. Повикал с клаксона всичките му обитатели, помогнал да свалят от колата болния и го пренесъл почти на ръце, покъртен, че го усеща толкова олекнал и смирен. Грубото му лице на

нехранимайко било мокро от сълзи, когато съобщил новината на Хилберто и Филомена.

— Кълна се в курвата, която ме роди, дон Мигелито май остана без очи. Само това ни липсваше! — проплакал шофьорът, неспособен да сдържи чувствата си.

— Не говори цинизми пред поета — казал свещеникът.

— Сложи го да легне, Кама — наредила му Филомена. — Не ще да е нещо тежко, сигурно е настинал. Така е, като ходиш без жилетка!

— Спря времето / нощем и денем е винаги зима / и цари тишина безметежна / от антени насочени в мрака...^[1] — започнал да съчинява Хилберто.

— Иди да кажеш на готвачката да свари пилешки бульон — накарала го да млъкне сестра му.

Семейният лекар преценил, че не става дума за настинка, и препоръчал Мигел да бъде прегледан от очен лекар. На другия ден, след пламенна тирада за здравето като дар от Бога и право на народа, което позорната управляваща система е превърнала в привилегия за една каста, болният се съгласил да посети специалист. Себастиан Кануто откарал двамата братя и сестра им в болницата на Южната зона — единственото място, одобрено от Мигел, защото там обслужвали най-бедните сред бедните. Ненадейното ослепяване потопило в мрачно настроение свещеника, който не успявал да проумее Божието предопределение, превърнало го в инвалид точно когато имало такава нужда да му служи. Дори не се сетил за християнското смирение. Отначало не позволил да го водят или да го подкрепят, предпочитал да се движи, препъвайки се, макар и с риск да си счупи някоя кост — не толкова от гордост, колкото за да привикне възможно най-бързо с новото си изпитание. Филомена била дала на шофьора тайни указания да смени маршрута и да ги отведе в Немската клиника, но брат ѝ, който познавал твърде добре миризмата на мизерията, се усъмнил още щом прекосили преддверието ѝ, а всякакви подозрения отпаднали, щом чул музика в асансьора. И се принудили да го изведат оттам на мига, преди да е вдигнал скандал. В болницата чакали ред четири часа, време, което Мигел използвал, за да поразпита за злощастията на останалите пациенти в салона, Филомена — за да начене нова жилетка, а Хилберто — за да довърши стихотворението за антените, насочени в мрака, избликнало от сърцето му предния ден.

— Дясното око не подлежи на лечение, а за да възвърнем донякъде зрението на лявото, ще трябва отново да бъде опериран — заявил лекарят, когато най-сетне прегледът приключил. — Претърпял е вече три операции и тъканите са доста отслабнали, така че случаят изисква специална техника и инструменти. Мисля, че единственото място, където могат да направят подобен опит, е Военната болница...

— Никога! — прекъснал го Мигел. — Кракът ми няма да стъпи в това свърталище на злодеи!

Стреснат, лекарят намигнал с разбиране на медицинската сестра, която му отвърнала със съучастническа усмивка.

— Не се инати, Мигел. Всичко ще свърши само за два-три дни, не вярвам това да е предателство към принципите ти. Никой не е отишъл в ада заради подобно нещо! — отбелязала Филомена, ала брат ѝ отвърнал, че предпочита да остане сляп до края на дните си, вместо да достави на военните удоволствието да му върнат зрението. На вратата за миг лекарят го хванал за ръката.

— Вижте, отче... Чували ли сте за клиниката на Опус Дей^[2]? Там също разполагат с най-модерна апаратура...

— Опус Дей? — възкликнал свещеникът. — Казахте Опус Дей?

Филомена се опитала да го изведе от кабинета, но той се залостил на вратата, за да осведоми доктора, че не би отишъл да иска услуга и от тези хора.

— Но защо... нима не са католици?

— Това са реакционни фарисеи.

— Извинете — промърморил лекарят.

Вече в колата, Мигел изломотил на спътниците си, че Опус Дей е зловеща организация, чиято задача е по-скоро да успокоява съвестта на висшата класа, отколкото да храни умиращите от глад, и че по-лесно камила ще премине през иглено ухо, нежели богаташ да влезе в рая, или нещо от тоя род. Добавил, че случилото се е поредно потвърждение за това колко зле стоят нещата в страната, където само привилегированите могат да се лекуват с достойнство, а останалите трябва да се задоволяват с билки от милосърдие и компреси от унижение. Накрая помолил да го откарат направо в дома му, защото трябвало да полее здравеца и да подготви неделната си проповед.

— Съгласен съм — заявил Хилберто, потиснат от часовете чакане и от гледката на толкова нещастие и толкова грозота в

болницата. Не бил привикнал на подобни занимания.

— Съгласен с какво? — попитала Филомена.

— Че не можем да отидем във Военната болница, би било проява на цинизъм. Но пък защо да не дадем една възможност на Опус Дей, как ви се струва?

— Какви ги говориш! — прекъснал го брат му. — Вече знаеш мнението ми за тях.

— Хората ще си помислят, че не сме в състояние да заплатим! — добавила Филомена, която започвала да губи търпение.

— От питане нищо няма да загубим — подхвърлил Хилберто, като обтрил шията си с напарфюмираната си кърпичка.

— Тези хора са толкова заети да боравят с цели състояния в банките и да бродират епитрахили със златни конци, че душа не им остава да забележат чуждите нужди. Пътят към рая не минава през раболепието, а през...

— Но вие не сте беден, дон Мигелито — обадил се Себастиан Кануто, стиснал здраво волана.

— Не ме обиждай, Кама. Аз съм също толкова беден, колкото и ти. Обръщай назад и ни откарай в тази клиника, за да му покажем на поета, че, както винаги, блуждае из луната.

Приела ги една любезна дама, която ги помолила да попълнят формуляр и им предложила кафе. Петнайсет минути по-късно тримата влезли в кабинета.

— Преди всичко друго, докторе, бих желал да зная дали и вие сте от Опус Дей, или само работите тук — казал свещеникът.

— Принадлежа към Делото — усмихнал се меко лекарят.

— Колко струва прегледът? — Тонът на свещеника не прикривал сарказма.

— Финансови проблеми ли имате, отче?

— Кажете ми колко.

— Нищо, ако не сте в състояние да заплатите. Даренията са доброволни.

За миг отец Боултън изгубил самоувереността си, но слисването му не траело дълго.

— Това тук не изглежда благотворително заведение.

— Това е частна клиника.

— Аха... И я посещават само онези, които могат да правят дарения.

— Вижте какво, отче, ако не ви харесва, предлагам да си вървите — отвърнал му докторът. — Но не и преди да съм ви прегледал. Ако искате, доведете ми всичките си питомци и ние тук ще ги обслужим по възможно най-добрия начин, а колкото до плащането — то е за сметка на онези, които имат. А сега застанете неподвижно и отворете добре очите си.

След щателен преглед лекарят потвърдил първоначалната диагноза, ала не изразил оптимизъм.

— Разполагаме с прекрасен екип, но става дума за една много деликатна операция. Не желая да ви лъжа, отче, само чудо би могло да върне зрението ви — заключил той.

Мигел се почувствал така съкрушен, че едва изслушал думите му; Филомена обаче се хванала за тази надежда.

— Чудо ли казахте?

— Е добре, така е думата, госпожо. Истината е, че никой не може да гарантира, че ще вижда отново.

— Ако думата, която употребихте, е чудо, то аз зная къде да го намеря — додала Филомена и пъхнала плетката в чантата си. — Много ви благодаря, докторе. Подгответе всичко за операцията, ние скоро ще се върнем.

Когато отново седнали в колата — Мигел за първи път от доста време умълчан, а Хилберто изтощен от изненадите на деня — Филомена наредила на Себастиан Кануто да отбие към планината. Шофьорът я погледнал изпод вежди, после се усмихнал въодушевено. Той неведнъж бил возил господарката си по този маршрут, макар и никога с желание, заради пътя, виещ се като змия, но в случая го зарадвала мисълта да помогне на човека, когото най-много уважавал на света.

— Накъде отиваме сега? — промърморил Хилберто, прибягнал до британското си възпитание, за да не рухне от умора.

— Най-добре да поспиш, пътят е дълъг. Отиваме в пещерата на Хуана де лос Лириос^[3] — обяснила сестра му.

— Да не си полудяла! — възкликнал изненадан свещеникът.

— Тя е светица.

— Пълни глупости. Църквата не се е произнесла за нея.

— На Ватикана му трябват сто години, докато признае един светец. Не можем да чакаме толкова — отсякла Филомена.

— Ако Мигел не вярва в ангели, още по-малко ще повярва в местни светици, а да не говорим за факта, че тази Хуана произхожда от семейство на земевладелци — въздъхнал Хилберто.

— Това няма никакво значение, тя винаги е живяла в бедност — възразила Филомена. — И не пъхай идеи в главата на Мигел.

— Ако семейството ѝ не бе решило да похарчи цяло състояние, за да си има собствен светец, никой нямаше и да знае за съществуването ѝ — намесил се свещеникът.

— Но е сътворила повече чудеса от всички твои чуждестранни светци.

— Така или иначе, струва ми се прекалено нахално да очаквам специално отношение. Бедата си е беда, а аз съм никой и нямам право да безпокоя небето с лични молби — промърморил слепецът.

Славата на Хуана се появила след ранната ѝ смърт, когато местните селяни, впечатлени от благочестивия живот и милосърдието ѝ, започнали да отправят към нея своите молитви за едно или друго. Скоро се разнесла мълвата, че покойницата е способна да върши чудеса, и постепенно патосът на случая нараснал, докато стигнал най-високата си точка с тъй нареченото Чудо на изследователя. Човекът се бил изгубил в планината, ала две седмици по-късно, когато спасителните екипи вече прекратили издирването и малко оставало да го обявят за умрял, той се появил, изтощен и гладен, но невредим. В изявленията си за печата разказал как насън му се явил образът на една девойка, облечена с дълга рокля и с букет цветя в ръцете, а щом се събудил, усетил силно ухание на перуники. Дал си сметка, без да се усъмни нито за миг, че това е небесно знамение. Като следвал острия мирис на цветята, той съумял да преброди онзи лабиринт от оврази и пропасти и да излезе най-сетне недалеч от пътя. Сравнили видението му с портрет на Хуана и той заявил, че са еднакви. Тогава семейството на девойката се заело с разпространяването на тази история, построило пещера на мястото, където се бил появил изследователят, и мобилизирано всички средства, с които разполагало, за да придвижи въпроса до Ватикана, макар че и до момента все още нямало отговор от Съвета на кардиналите. Светият престол не се доверявал на прибързани решения; упражнявал умерено властта си в продължение

на много векове, той разчитал да разполага с още повече за в бъдеще, така че нямало причини да се действа необмислено, най-вече относно удостоверяването на блажени и светци. Получавали безброй свидетелства от Южноамериканския континент, където мине — не мине, и се пръквали пророци, дервиши, проповедници, аскети стилити, мъченици, деви, отшелници и други оригинални личности, почитани от хората, но не си струвало да се въодушевяват за всеки от тях. В подобни неща била необходима особена предпазливост, защото всяка грешка би могла да ги направи за смях, при това във времена на прагматизъм като днешните, когато неверието вземало връх над вярата. Но почитателите на Хуана не чакали потвърждение от Рим, за да се отнасят към нея като към светица. Продавали щампи и медальони с лика ѝ, а всеки ден във вестниците се появявали благодарствени съобщения за извършени от нея добрини. В пещерата засадили толкова перуники, че мирисът им омайвал поклонниците и правел ялови домашните животни в околностите. Масленичетата, свещите и факлите изпълнили трайно въздуха с пушек, а ехото от възславните химни и молитвите отеквало между хълмовете, смущавайки полета на кондорите. Не след дълго мястото било осеяно от възпоменателни плочи, най-различни ортопедически приспособления и миниатюрни копия на човешки органи, оставяни от вярващите като уверение за поредното свръхестествено изцеление. С доброволни дарения били набрани необходимите средства за строителството на път и само след две години се появило шосе, цялото в остри завои, но все пак проходимо, което свързало столицата с параклиса.

Тримата Боултън достигнали до целта на пътуването си привечер. Себастиан Кануто помогнал на старците да се изкачат по пътеката, която водела до пещерата. Въпреки късния час не липсвали поклонници, някои се влачели на колене по камъните, подкрепяни от грижовни роднини, други се молили на висок глас или палели свещи пред гипсовата статуя на блажената. Филомена и Камата преклонили глави, за да отправят молбата си. Хилберто приседнал на една пейка да размисля за превратностите на живота, а Мигел останал прав, мърморейки, че ако е чак толкова необходимо да се измоли чудо, то по-добре да си пожелаят да падне тиранът и един път завинаги да се възцари демокрация.

Няколко дни по-късно лекарите от клиниката на Опус Дей оперирали безплатно лявото му око, като предварително предупредили братята и сестрата да не хранят големи надежди. Свещеникът помолил Филомена и Хилберто да не споменават изобщо за Хуана де лос Лириос, стигало му унижението, дето трябвало да получава помощ от идеологическите си съперници. Веднага щом бил изписан, Филомена си го взела у дома, без да обръща внимание на протестите му. Мигел се чувствал уморен от цялата тази история, а и огромен пластир покривал половината му лице, но неговата привързаност към скромността оставала непокътната. Заявил, че не желае да бъде обслужван от ръцете на наемници, та се принудили да освободят медицинската сестра, специално назначена за случая. Филомена и верният Себастиан Кануто поели грижите по него, което никак не било лесно, защото болният поддържал отвратително настроение, не понасял да лежи и не искал да яде.

Присъствието на свещеника по същество нарушило обичайния ход на нещата в къщата. Радиостанциите на опозицията и „Гласът на Москва“ на къси вълни загърмели денонощно, а едно несекващо шествие от съкрушени съкварталци на Мигел се изреждало да гостува на болния. Стаята му се изпълнила с дребни подаръци: рисунки на децата от училището, бисквити, стръкове треви и цветя, отгледани в консервени кутии, една кокошка за супа и дори едно двумесечно пале, което се напикавало върху персийските килими и ръфало краката на мебелите, доведено от някой с идеята да го обучат като куче придружител на слепец. Важното било, че оздравяването напредвало бързо и петдесет часа след операцията Филомена телефонирала на лекаря, за да му съобщи, че брат ѝ вижда доста добре.

— Но нали ви казах да не пипате превръзката му! — възкликнал докторът.

— Пластирът му си е на мястото. Той вижда сега с другото око — пояснила госпожата.

— С кое друго око?

— Ами че със съседното, докторе, с онова, което беше мъртво.

— Не може да бъде. Веднага идвам. В никакъв случай да не се движи! — наредил хирургът.

В голямата къща на Боултън той намерил пациента си, в много добро настроение, да похапва пържени картофи и да гледа

телевизионния сериал с кученцето на коленете си. Невярващ, сам се убедил, че свещеникът вижда без затруднение с окото, сляпо от осем години, а когато му свалил превръзката, станало ясно, че вижда и с оперираното око.

Отец Мигел отпразнувал седемдесетия си рожден ден в кварталната църква. Сестра му Филомена и приятелките ѝ организирали цял керван от коли, натъпкани с торти, сладкиши, сандвичи, кошници с плодове и кани с шоколад, начело с Камата, който возел литри ракия и вино, прикрити в бутилки от бадемово мляко. Върху големи листове хартия, окачени по стените на храма, свещеникът бил изрисувал историята на бурния си живот. В тях той разказвал, с малко ирония, за приливите и отливите в своето призвание, като се започне от мига, в който, на петнайсетгодишна възраст, Божието призвание го ударило като боздуган по тила, мине се през борбата му със смъртните грехове, най-напред с лакомията и сластолюбието, а по-късно и с гневливостта, та се стигне до последните му приключения в полицейските карцери на възраст, когато другите старчоци се поклащат на люлеещи се столове и броят звездите. Редом с неминуемите червени знамена бил закачил един портрет на Хуана де лос Лириос, обкичен с гирлянда от цветя. Сбирката започнала с литургия, оживена от четирима китаристи, в присъствието на всички съкварталци. Поставили високоговорители, та преливащото на улицата множество да може да следи церемонията. След благословията някои хора побързали да свидетелстват за нов случай на злоупотреба от страна на властите, но Филомена пристъпила решително напред и поискала да се сложи край на жалбите, защото е време за веселие. Всички излезли на двора, някой пуснал музика и веднага започнали танците и почерпката. Жените от горната махала поднасяли ястия, Камата изстрелвал ракети и други илюминации, а свещеникът, заобиколен от всичките си енориаши и приятели, затанцувал чарлстон, за да покаже, че не само вижда като орел, но и не отстъпва никому във веселбата.

— В тези народни празници няма и капка поезия — отбелязал Хилберто след третата чаша фалшиво бадемово мляко, но

мърморенето му на английски лорд не можело да скрие, че му е забавно.

— Отче, хайде да ни разкажеш за чудото! — извикал някой, а останалите присъстващи подкрепили молбата.

Свещеникът дал знак да спре музиката, пооправил безпорядъка на дрехите си, пригладил с рязък жест малкото коси, щръкнали по главата му, и с пресекващ от благодарност глас заговорил за Хуана де лос Лириос, без чиято намеса всички чудеса на науката и на техниката биха останали безплодни.

— Поне да беше една пролетарска светица, та да ѝ повярваме по-лесно — обадил се някакъв зевзек и бурен всеобщ смях сподирал думите му.

— Не се подигравайте с чудото, че, току-виж, светицата се обиди и реши отново да ме остави сляп! — изръмжал отец Мигел възмутен. — А сега всички застанете в редица, защото ще ми подпишете едно писмо до Папата!

И така, сред смях и глътки вино, жителите на квартала подписали петиция за обявяването на Хуана де лос Лириос за светица.

---

[1] Из „Макар и да е нощ“ от чилийския поет Карлос Болтън. — Б.пр. ↑

[2] В превод от латински — Божие дело. Католическа организация, основана през 1928 г. в Мадрид от Хосе Мария Ескрива. — Б.пр. ↑

[3] В превод от испански — Хуана с перуниките. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.